

Wagnernak hívták azt az osztálytársamat — tizenharmadik évében lévő, fehérbőrű, szőke fiú volt —, aki odajött hozzám és intett, hogy maradjak benn az osztály szellőztetésének kesernyés hidegében. Őt paddal mögöttem világvégnyi távolságban ül, s mások a barátai is, nem ezek a sápadt, rosszul öltözött bányászfiúk, akik messziről jönnek be, korán kelve a várost övező bányászfalvakból, bakancsaik aztán kiizzadják a hólét a fűtésben. Az ablakokat az órák alatt pára fedte, a vadonatúj gimnázium egyik szakadéka épült a város katlanának, és akármerre néztünk, a hegyoldalak köre mint valami festmény lebegett körülöttünk. Fölfelé a Paradicsom-hegyig lehetett ellátni, lefelé a Kálvária-hegyre, jobbra volt a Leányvár meg a Klopacska, balra a Széllaknai Kapu, mind szinte úgy, hogy ha kihajolunk, szédítő, megfoghatjuk őket.

— Volna cserélni-való könyvem neked — szegezi rám hideg, kék szemét. S hogy megkérdezem mi az, még mindig szűkszavú: — Híres útirajz. Nagy utazó — feleli homályosan.

1.

Ezerkilencszáztizennyolc február végét irtuk és akkor voltunk második gimnázisták az akkori Selmecezen. A télvég gőzölgő fagyain túl még tüzeltek a francia és az isonzo frontok ágyúi. Onnét letről — számomra csodaszzerű módon szagatva szét a füstöt és a dörgést, amelyből keltek — még tábori-lapok is érkeztek hozzám. Unokabátyám, aki pár évvel azelőtt még kamasz játszótársam volt, most mint már két esztendeje katona, tizenkilencévesen: tábori úteget vezényelt a Monte Grappán. Itt azonban, a vén bányavárosban, béke és csönd volt, egymás fölé torló meredek tetők, s az Óvár meg az Ujvár, a nyolcszázéves gyönyörű Szentháromság-templom meg a barokk Frauenkirche tornyai. Hat évvel azelőtt, idekerülve a Dunántúlról: itt a középkori gótika és ez a kárpáti barokk, meg ez a meleg, színes, többnyelvű világ neveltek — ma boldog vagyok érte — arra, hogy minden nép Isten egy-egy gondolata. Én azonban életemben ekkor voltam a legboldogtalanabb. A nagynéném, akinél nevelkedtünk, a mintája lehetett volna annak, mennyire nem ér semmit a legbuzgóbb vallásosság sem szeretet és okosság nélkül. Annakra megszenvedtük hidegét, hogy bele kellett menekülnöm valamibe. Én voltam az osztályban „az a fiú, aki már minden földrajz-könyvet olvasott”. Nyomorúságosnak tartottam, hogy „csak” olvastam Nansent, Livingstonet, Vernét, és az „összes többieket”, és hogy esténként mielőtt elaludtam volna, órákig kinoztam a képzeletemet a sötétben. „Utaztam.” *Láttam* a méregzöld őserdőket, a halvány, iszapszín Amazont, a Szahara vér- és kréaszínben égő homokfuvatagait és fölöttük a violafekete eget. Vagy a Délsarkot. A sötét jégkontinensen negyvenfokos hideg fújt szembe velem. Színekben láttam. S fájón ismerve magamat, tudtam, hogy ez nem földrajz-„tudomány”, hanem egy kisfiú menekülése a maga kínzóinak érzett bőrtönéből valahova. Akárhova. A messzibe. A saját képzelgésai közé.

... Tomori Viola azonban valóság volt. Az egész osztály, de gondolom leginkább ez a Wagner, halálosan irigyelt, hogy mellette ülhetek a katedrával szemben. Ekkor mégcsak magántanulóknak járhattak a lányok a fiúgimnáziumokba, az óráközi szünetek és lyukas-óráik alatt szigorúan különrekesztve saját folyosójukra és szobáikba. A másodikban öten voltak, az ajtótól a katedráig sorra ülve a kétüléses első-padokat. S hogy a foghíjat betöltssem, meg a gyöngö szemem és fülem miatt, én jutottam Viola mellé. Meg mi ketten voltunk a legjobb tanulók is. Az ikerváros, Bélabánya körorvosának lánya volt, többnyire onnét járt be, vagy közbe-közbe a nagynénjétől, aki a Széllaknai Kapu roppant boltozatával egybeépített sárga, középkori bástyaházban lakott.

Bocsássák meg nekem, akiket ez ma érint, de én azóta sem láttam gyönyörűbbet Tomori Violánán! Ő volt az első modern szépségű lány, akit láthattunk: fekete tollseprő-hajából lélegzetállító kis arc emelkedett ki. A bűvölet éppen az volt, hogy az oly vékony gyermeklányka-termet fölé ugyancsak gyermeki méretben bár, de tökéletesen felnőtt érettségű arcvonásokat rakott az öröklés: anyja vonásait hordta, aki ekkor — nyilván alig valamivel túl a harmincon — rettentően markáns, sötétbőrű öregasszonynak hatott. Viola is olyanná válhatott később, de akkor... akkor, amikor az osztályban senki más nem tudott valamit és őt szólították, felállt s ajkán azzal a kicsiny, de kimondhatatlanul édes és csúfondáros mosollyal: ő mondta meg. Pedig voltak, amiket ő is tölem kérdezett. Hiszen mi „leveleztünk”. Akkor még az a döntött s vékonyra meg vastagra árnyalt „szépírás” volt a divatos, és neki már akkor olyan volt az írása ebben, mint valami felnőtté, hibátlan és tökéletes, mint a rézkarc. Apja orvosi receptlapjain lebegnek betűi, s meg-megkérdez egy-egy rendhagyó-igét, helynevet, ilyesmit. És néha odahullat egy-egy szívfájdítóan édes „Köszönöm!”-öt is. Néhány nappal azelőtt azonban, hogy Wagner odalépett volna hozzám, két egészen másfajta levelet kaptam tőle. S részben erről is szól a történet.

A behívott földrajztanár helyett nyugdíjból elővett újat kapunk, civil öregurat, aki az első órán, amikor végigfeleltet, jelezni akarja, hogy tud rólam, s rámosolyog: „Te mondj valamit a középafrikai hegyekről... De talán olyant, ami nincs benn a földrajzkönyvben...” Mire én leírom neki a nemrég olvasott „Három orosz és három angol kalandjai” nyomán, meg is mondom, hogy Vernéből, még a Wolquiria-hegységet is, ami igazán nincs benne semmiféle földrajzkönyvben. Habozva, megütődve néz: „De azért ezt most mégis... , hogyan tudod ilyen részletesen elmondani?” S én erre félekken: „Látom!” — ami azt akarja mondani, hogy amit olvastam, így képzelem el. Nem szólt vissza, csak megnézett, aggódva; megcsóválta a fejét. Az osztály közönyösen zsongott az esemény után. A társaim élete akkor már elhalóban volt körülöttem: a gyermekkor szuverénitásával kirekesztettek belőle, — bele a felnőttek világába, azok közé tartozó dolgaimmal. Csak Viola fordította felém a szemét egy pillanatra, és olyan különös volt ezen az újra és újra meghökkentően felnőtt szépségű, elefántcsont gyermeklány-arcon ez a bűvölő mosoly, amely életében először akarhatta kifejezni, hogy tetszik neki valaki és valami, és ő is tetszeni akar most. Pontosan azt méltányolta a földrajzfeleletemben, ami benne volt, az emlékeztet és a képzelőerőt, — és másnap, csontkemény, halványarany, fényes kártyára írva, még gondosabban a rézmetszetbetűk, mint bármikor máskor, elibém hullik, egész titokban pár sor. Szívembe metszve, viselem ma is. Ennyi: „Sokat beszéltem már Magáról otthon. Anyukáék meghívják vasárnap délután négyre, ki Bélabányára, hozzánk. Majd elmondom, hogyan talál meg. Holnapután benn maradok a nagynénémnél. Délután négyre jöjjön ki az Akadémia kertjébe, a szoborhoz, pár percre.” Megszólítás és aláírás nincs. De az *egész* levél a megszólítás és névaláírás. Mi az, mi világlik oly sápadtan odakint?

2.

Tudhat-e ez a Wagner, kérdeztem magamban, erről a levélről, a Főiskola kertjében csütörtökön körülkeringett délutánról, azután meg a pénteki levélről? Ma hétfő van, nyitva az ablakok, az erdők köröskörül olyan zölden világítanak alá, mint a csütörtök-délutánra, csak most a délelőtti tízpercben kesernyős füst árad ide a pályaudvarkörnyéki alsóvárosból, a vonatok és a kohók felől. De Wagner szemének kegyetlenül hideg, kék pillantásából látom, nem tud semmit. S megkérdem: „Mi az a könyv, amit cserélni akarsz tőlem?” Habozást mutat, pedig nyilván már régen ezt nézte ki: „Talán legjobb lenne...”

az Egri Csillagok...” Mindenki tudta, hogy az nekem megvan, és hogy elolvastam tízszer, de talán még többször is. „És mi az, amit te adnál érte?” Éppen lecsöngették a tízpercet, kintről már kezdtek betódulni, s a latintanárnunk nagyon pontosan szokott jönni. „Serpa Pinto utazása” — felelte már a zajban, s én, aki sohasem hallottam még Serpa Pinto nevét, zavarba jöttem. „Majd gondolkodom róla az órán!” — ígértem.

... De persze, hogy nem erről gondolkodtam, hanem mindarról, ami múlt kedd óta történt. Milyen valószínűtlen volt a levél keddjének délutánja, mint-ha mégjobban a levegőben lebegett volna az egész város... és a szerda délelőtt még különösebb... ott ülni, miközben ő elnéz mellettem, jelentés nélküli, üres arccal, csakhogy én tudom, hogy ennek így kell lennie. S milyen tavaszt-lebegető aranypárával kezdődött másnap a csütörtök, a Dies Irae!

Amit a gimnáziumnak hozott, az egy főigazgatói látogatás volt, s egész váratlan; amit pedig nekem hozott a főigazgatói látogatás, az tökéletesen értelmetlen egy darabig. Vidáman, kedélyesen toppant be az öreg ifjúsági író, nagyon népszerű főigazgató, aki szívesen járta az egész országot és mindenütt szívesen fogadták, mert nem zavart sok vizet. Érkezése híre nem keltett izgalmat sem az osztályokban, sem a tanároknak, nem félték tőle; öreg-új földrajztanárnunk is, amikor a főigazgató betoppant aznapi órájára, széles mosollyal fogadta, és sokáig halkán örvendeztek régi találkozásaikon. Amikor felettetésre és közben rám került a sor, akkor együvé hajoltak, suttogtak rólam egy darabig, a főigazgató nevetett, nyilván a Wolquira miatt. Bőngészett egy darabig a térképen és megkérdezte, minek a mellékfolyója a Parana? Mindenki, aki akár *egy* utazási könyvet olvasott Délamerikáról, tudja, hogy tulajdonképpen semminek, — a torkolatát hívták valamikor Rio de la Plata-nak. Megmondtam, családottan nézett s felszólított — ott álltam krétával kezemben a tábla előtt — rajzolja fel a Ganges mellékfolyóit. Bólintottam és bevezettem: „A Gangesnek és mellékfolyóinak vízgyűjtőterülete a Himalája és a Dekkan-fensík közt van...” De ő nem engedett tovább. Akkor még csak „mellékfolyókat” tanított a középiskola is, a „vízgyűjtőterület” egyenesen akadémikusnak hatott. Intett; látja, tudom: ne folytassam. És afféle diadalittas tréfából kivágta:

— Látom, a vizeket nagyon tudod. De azt biztos nem tudod, mi az a Válicka!

Rámosolyogtam. Magamban azonnal tudtam, hogy biztos megfordult nem egyszer Egerszegen is, nyilván kivitték a Jánka-hegyi, meg Egerszeg-hegyi, Csácsi-hegyi szöleikbe a tanárok.

— De tudom. Csatornázott patak. A völgyét róla hívják. Zalaegerszegen, Csácsi hegy alatt ömlik a Zalába. A völgye pontosan észak-déli irányú... — És hozzátettem még, aggódva bámulón a most dühödt kőarcba: — *Lóczy* Lajos azt írja, hogy ezeket a völgyeket ott: a szelek fujták ki maguknak.

— Elég! — üvöltötte és még arról is megfeledkezett, hogy a másodikosokat még nem magázzák. — Elég! Takarodjék a helyére! Azonnal!

Azt, hogy tudtam egy patakról, aminek Zalán kívül a nevét se igen hallották, s hozzá ilyen szakszerűen, az úgy hatott rá, mint valami irtózatosságtelenség, vagy még taszítóbb irtózat. Viszont nekünk a szőlőnk a Válickára nyílt és odáig húzódott szőlőkalatti rétje a nagybátyámnak, aki elnöke volt a vízmentesítő társulatnak és műkedvelő geográfus, nála olvastam azt a *Lóczy*-könyvet éppen az elmúlt nyáron. Az osztályban azok, akikkel együtt jártam elemibe, általában még emlékeztek is rá, hogy Egerszegről jöttem annak idején közbük. Nem tehettem róla, hogy a katedrán ülöt ez úgy érte, mint valami dühítő tudás, vagy elijesztő látomás. Felettettet még egy zavaros negyed-óráig, akkor csengettek, vidám zaj tört ki, mert utolsó óra volt, hazamehetünk... s én még csak nem is dobogó szívvel, hanem olyan nyugodtan, mint aki mindig ezt csinálta, elindultam életem első találkozására.

... A névtelen s már korhatag szobor vállain és fején: a hó már szürke zsebkendői. A tudományos park legszebb ezüstfenyői közt áll a világ első bányászati akadémiajának valami kétszáz év előtti alapítója. S kék ködcsomók pihentek körülötte a kert bokraiban. Közéleben a mély árkot elöntötte a most a hóval együtt rothadó avar és vad növényzet. A kohászati fakultás lángoló ablakai néztek le rá a hegyoldalról, de az üvegzöld délutáni ég alatt a park: mint valami vadon ontotta nyers télillatát. Mint ahogyan a fénylő-ösvadon bejött ide: le a Vöröskuti meg a Hódrusi Tótól, meg fel a Szélnai Kapu környékén a völgyből. S Bélabányára is jó darabig az erdön át visz az út majd vasárnap... Vajon hogyan fogok viselkedni és csillárjaik és szőnyegek s a metszett, vastag üvegek között? Majd csak valahogy. Most majd megmondom neki... megmondom neki... azt hiszem pár órás expozé lett volna belőle, amit pár perc alatt akartam megmondani neki... Csakhogy hiába lestem, alásétálva a park vasrácsáig, a Szélnai Kapu, a bástyaház felé, ahol Tomarek zenetanárnó lakott (ő megtartotta a család eredeti nevét). Az ég még olyan volt egy darabig, mint ma egy Gorka-zománcedény; áttetszően rajzolódó fehér felhővonalak a gyöngéd, halványzöld égen. Aztán egyszerre szélfagyban égő, üres este lett, a Német Templom felé vezető vasrács mellett már égtek a gázlámpák, de itt teljes éjszaka. Vajon miért nem jött el?

Ma sem tudom, az iskolaév végén elhagytuk Selmeczet és azóta sem látam többé, a kérdésre csak annyi volt a válasz, hogy másnap — újra a fehér-arany, fényes kártyalap — újra élembe hulltak a rézbe metszettnek látszó betűk: „Ne haragudjék. Tegnap nem tudtam elmenni. És most vasárnap nem leszünk otthon.” A világ ekkor zúzódt körülöttem először darabokra.

3.

Hogya lett volna bennem szikrányi humor és kedély, egészen másképp fordul. De hogyan lehetett volna ilyesmi egy egészen elhagyatott, magányos fiúban? Én is tehetek róla, — enyéimet magam szoktattam rá, hogy időnkint egészen megközelíthetetlen vagyok. Az iskola — az a néhány régi tanár, aki ismert és szeretett — most azzal volt elfoglalva, ami miatt az egész város a Siralom Völgye volt, tőlünk is meg a Lyceumból is behívták még a hetedikeseket is. A világtörténelem ekkoriban kezdte személyes életünk legapróbb darabjait is alakítani.

Úgyhogy alapjában a legjobb pillanatban jött ez a Wagner ezzel a Serpa Pinto-val. Serpa Pinto! Vajon ki lehet és hol utazhatott? A spanyol vagy portugál név mögött, a képzeletem maglyájára vetve: XVIII. századi indiai őserdők füstölögtek, és mint aranyzománcú, apró, vérmes ékszerek, félőrült dzsungelbaromfiak rikácsoltak, — a Szaharában lyuggatta a homokfoltok közé a tevék puha lábnyomát egy expedíciós-karaván, — a pampák zöld, vad fűtengerén át vezetett út a hegyi őserdők és aranyvárosok felé, — egek felé kapaszkodó mexikói hegyteraszokat láttam, a béna, szürke kötáj kaktuszai közül puskalövések fehér ködfüstje lobbant elő s szállt fel, mint itt nálunk ajkunk előtt a lehelet odakünn... de csak el, el innét, az Egri Csillagok úgyis még gyermekkorinak számító olvasmányom s én nem vagyok gyermek többé... Így történt, hogy odaadtam Wagnernek az Egri Csillagokat még aznap — gyanús sietséggel még délután eljött hozzánk érte — odaadtam a patakban lubicoló két gyermeket, odaadtam a füstölgő Szigetvárat, a komor Török Bálintot, a halvány Izabella királynőt, Bornemissza Gergelyt, a hamvas-édes Czecey Évát, Eger körül a török ágyúkat és tevéket s az egri bástyákon belül és kívül ezt a magyar Iliászt. Odaadtam és mit kaptam értük: A „Serpa Pinto utazása”: keshedt, vékony, sárgapapírú kis könyv volt, a világ legromdább, legunalmasabb utazási könyve. Az ember, amikor a lénye legérzékenyebb, legsebezhetőbb szögleteiben éri sérelem, szerencséjére feledni kényszerül. Ma már

nem tudom, spanyol volt-e Serpa Pinto vagy portugál, merre utazott és mikor, és nem is akarom újra tudni, pedig a Széchenyi Múzeum könyvtárában csak egy számot kellene ráfirkálnom a kérőlapra s ott lenne előttem. Ma sem kell. Viszont akkor, s miatta, másodszer zúzódtam köröttem a világ darabokra, az élet kedvetlenül vonszolt félálommá lett. Mert az, amit a Serpa Pinto utazása összetört bennem, az éppen maga a menekvés volt, a messzeség, a színek égő tündöklése, az élet maga. Nem volt földrajz; nem volt számomra vigasztalás többé.

De akkor ugyanaz a világtörténelem, amely idehozott, magányossá tett, ugyanaz a világtörténelem indított el felém egy másik könyvet. Unokabátyám, a hajdani játszótárs majd ütegparancsnok a Monte Grappán, mielőtt mustárgázmérgezésben meghalt volna, gondolom az udinei tábori lazarettben, elindította a dunántúli szülői-háza felé egyik utolsó kívánságát. S onnét könnyes levéllel együtt, fekete papírba csomagolva, megérkezett ajándéku nekem legkedvesebb könyve, amiről annyit beszélt már s ami után úgy kíváncsi voltam, a Quo Vadis, persze a Szekrényessy-féle ifjúsági kiadásban. Akkor már tavasz volt, mézédés napfény, husvéti vakáció és mindenki, aki lesoványodott, zöld-sárga arcomra nézett, a spanyol-járványra gyanakodott, amely még ezen a télen átkelt a Pireneusokon, a nyugati országokon, a frontokon s már szétszárgott itt Kelet Európában is. Egy-két napig azért hevert a könyv, amikor azonban hozzá nyúltam, magába fogadott a világa — egyetlen-egy szívdobbanás alatt. Két hét alatt nagyszombatig — a szünetet akkor persze jóval nagyhét előtt kikaptuk — háromszor olvastam el egymásután. Harmadszor már úgy, hogy künn tanyáztam vele az Akadémia szendülő parkjában, a szobor mellett, a közben kitett piros padon. A bokrok — amelyekben „akkor”, azon a délutánon, kéklett a téli köd — most rügyezni kezdtek. Néha leguggoltam hozzájuk: el lehet-e képzelni, hogy ezek a borsárga barkák, meg ezek az élően-ragyacos, duzzadó rügylevélké, benne voltak még a télen azokban a görbe, szomorú, jéghideg, halott botokban? Párás, langyos délelőtt, a város-völgy arénájából a füsttornyok lilán, egyenesen szállnak a magasba. El lehet-e képzelni, mit adhat egy gyermekkori olvasmány? El lehet-e képzelni, mi lett enyém a két hét alatt ebből a könyvből?

Róma lett enyém, úgy, ahogyan megpillantottam később, évtizedek múlva, amikor meglátogattam, opálban és aranyban heverve dombjai között. Megismerem Viniciust, és persze én magam voltam Vinicius, aki hallja a labdázó Lygia csendülő kacaját (és Lygia persze: Viola volt). Futottam az égő Róma rőt, éjszakai kohójában Lygiáért, mint Vinicius. És ami még feledhetetlenebb, ugyancsak én voltam az a Vinicius, aki egy éjszaka, betegen, azon a külvárosi keresztény szálláson, felébred s a parázs skarlátvörös derengésében, s egy öregember arcát és beszélő ajkait látja: Szent Péter apostol ajkai ismétlik hallgatóságának Krisztus szavait. Hogy az apostoli ígéretek így, élő szóval adta tovább az evangéliumot, az természetesebb volt számomra ebből a képből, mint később tucatnyi, biblikus könyvből. Szent Márk evangéliumát, amely a Szent Péter ajkairól folyó tanítást fogta össze, később ezért, ennek a jelenetnek élménye kedvéért tanultam meg „kívülről” görögül. Így és ezért volt, hogy nem lettem földrajz-„tudós”; így és ezért lettem később egyháztörténész és szívem szívében is római. Amikor a könyv olvasását harmadszor is befejeztem, meg voltam váltva, — s éppen akkor volt nagyszombat napjának dele, akkoriban mindig nagyszombat-délben szólaltak meg a harangok. El lehet-e őket felejteni? Kuporogtam a piros padon és tudtam mi az: megváltva lenni. El lehet-e felejteni ezeket a harangokat? Mindet ismertem, hiszen elemistakorunkban az osztálytársaimmal mint lármás seregélyhad jártunk toronyrótornyra és harangoztunk mindegyiken, én is, a testvéreim voltak ezek a harangok, még azok is, amelyeknek be kellett vonulniok 1914-ben az ágyúöntédkébe. De azért, főképp a kisebbek, maradtak. És még most, az emlékezésben

is, sorra ismerem meg mindnek a hangját. Ott fõnn, a „Tót Templomban” — így hívták akkor a Szentháromságtemplomot — a Szent Mária Magdolna szó-
lal meg elõször, minthacsak nem bírná tovább az örömtõl, mintha elébe akar-
na vágni a többieknek, hiszen még hajnalban látta Jézust. Szent Flórián, a
tûztorony harangja, most nem tûzvészét kiált, hanem a husvéti tûz örömét. A
gyõnyörû-szép alhangú Szent Katalin meg mintha azt hirdeté az alexandria-
iaknak, hogy higgyék el, Krisztus valóban feltámadott. S megszólal az öreg
Szent János apostol: „Az Ige mindöröktõl fogva volt...” Az évek, de még az
évtizedek sem tudták a szívemben ezt az akkor hallott husvéti harangszót ki-
oltani. Mi lett mindehhez Nansen, Livingston, Verne, és mind a többiek?!

Íme, így ért véget Serpa Pinto utazása, és kezdõdött egy másik utazás:
az utazás az élet és halál, az utazás az öröm és a borzalom között, utazás a
valóság tájain s az utazás az emberek között...

STETKA ÉVA VERSEI

SOROK

*Eljön még az idõ, hiányozni fogok neked,
Kinézel, hideg szelek csapkodják vacogó ablakodat,
Léptekre figyelsz, neszekre is, azt hiszed, csöngetek,
Délben leszaladok a lépcsõn eléd,
Vagy hirtelen hátulról befogom a szemed,
Belédkarolok, sétálni megyünk, —
Fekete örvösmedve lépked puhán az Állatkertben,
Vagy alszik, mint bennünk a fekete éjszaka.*

*Szél fúj az erdõ fái közt, s én arra gondolok, mire gondolsz te akkor,
Ilyen vigaszt teremt a képzelet.
Másokkal jársz, velük barátkozol,
Hiába várlak.*

*Csak egy elégiát írtam, már nyolc hete
Folyton töprenkedem.
Almomban kínai leány voltam, meghaltam egy fekete pagodában,
Írásaimat meglelte a Császár.*

*Teát fõztél nekem, átlibegtél a szobán,
Nem voltam egyedül.
Nem mondom, hogy muzsika szólt, te vagy a muzsika,
Aztán szétfoszlasz, felhõ leszel, fehér.*

*Mint egy letépett húrú hárfán
Ágakkal játszik a szél.
Három napja nem láttalak,
S most mire gondolok? S miért?*

KRITIKA

*Különc voltam én és bizarr,
S az arcom hófehér.
Kivirágzott a meggyfagaly,
Elsápadt lent a szél.*

*Azt hittem, élek álmokat,
S megszólal kint az árny.
Jõn majd valaki, elfogad
Meggyfavirág-magány.*

*De most fölöttem vadpiros
Tûzláng gyújt koszorút.
Kiszabadulni nem bírok,
Lángokba ránt a mult.*

*Várom egy hangot, mely talán
Már nem is emberi.
Hisz az a sok virág a fán
Önmagát sem leli.*